

Граніт Вулканович

Автор:

Володимир Кривенко

Граніт Вулканович

Володимир Кривенко

Ці казки, малята, написані мною в співтоваристві з моєю любою онучкою Сашенькою, яка допомагала мені, придумуючи цікаві, оригінальні сюжетні лінії. В будь-якій найфантастичнішій казці органічно переплітається бувальщина з небувальщиною, але де та межа, що відділяє одне від іншого? В наш час вже дуже багато казок стали буденною реальністю. Уявіть собі, любі малята, що вам, якимись чином вдалося переміститися в часі на 100-200 років назад і там розповісти про звичайні речі, що оточують вас у вашому повсякденному житті... для тих людей з минулого ваша розповідь була б суцільною казкою...Пропонуємо вашій увазі нашу маленьку збілочку казок-бувальщин

Володимир Кривенко

Граніт Вулканович

Граніт Вулканович

Йшов я, яюсь, степовою дорогою, втомився, хотілося відпочити. Поруч зі стежкою лежав великий округлий гранітний камінь. Присісти, трохи відпочити? Але ж до містечка, куди я йшов, було вже недалечко, то чи варто затримуватись?

- Може дійду, та вже там і відпочину, - подумав я.

– Та сідай, сідай, перепочинь, – почув я чийсь дивний голос. Я озирнувся – нікого. Праворуч-ліворуч – теж нікого...

– Та що ти озираєшся? Тут я, тут! Сідай просто на мене, відпочинь, поговоримо трохи, якщо ти не дуже поспішаєш, бо сумно мені. Друзі, сусіди мої, від старості в щєбінь та пісок розсипались, тепер нема з ким і словом перемовитись. Раніше тут, коло мене дубок ріс. Я його, як він малим був, і від пекучих суховіїв захищав і ранковою росою напував, а він, коли підріс, гарну тінь для подорожніх давав, що на мені відпочивали і мені цікаві історії розказували. Тепер вже й дубка того нема, сам я лишився...

Подолавши розгубленість, я сказав:

– Вибачте, шановний, ви сказали «перемовитись словом з сусідніми каменями»... Ніколи не чув, щоб камені між собою розмовляли...

– Ви, люди, багато чого не знаєте, бо не чуєте, бо не вмієте ви прислухатись до того, що оточує вас, все спішіте, спішіте кудись... А, до речі, чого це ти до мене на «ви» звертаєшся, – спитав Камінь. – Ти ж людина, ви ж називаєте себе «вінцем творіння»! А ми, так, каміння...

– Вибачте, у нас просто так заведено – до старших за віком на «ви» звертатися.

– Дійсно, я «трохи» старший за тебе, а скільки тобі років? – поцікавився Камінь.

– Мені? – знизав я плечима. – Старий я, вже за 70 перевалило...

– Лише за 70 років і старий? – розсміявся Камінь. – Мені, он, за 70, а може й за 700 мільйонів років, вже точно й не пам'ятаю, а все ще, як бачиш, тримаюсь!

– І всі 700 мільйонів років провели ви на цьому місці? – жахнувся я.

– Е, ні! Моя доля склалась так, що сюди мене з дуже далеких країв та підступна пані прикотила...

– Яка пані?

– Водю її звать, – сумно відповів Камінь.

– А чому ви, шановний, Воду підступною називаєте? – здивувався я, – завдяки Воді все життя на землі тримається!

– Ваше – так, – погодився Камінь, – тримається, а нам, мінералам, вона дуже життя псує. Від неї тим з нас, хто не дуже міцний характер має, і під землею сховатися неможливо; знайде, з'їсть-розчинить і в море винесе, а на тому місці лише величезну печеру-пустку залишить. З нами, гранітами та базальтами, їй так легко впоратись не вдається, ось тут і виявляє вона свою підступність; ласкаво та ніжно огортає нас, шукаючи найменшу щілинку. Затікає туди і чекає морозу, а коли морози вдарять, ось тоді вона і виявляє свою підступність; місця їй там, бач, мало робиться. Ми усі від морозу стискуємося-зменшуємося, а вона навпаки, перетворившись на лід і помалу ту щілинку в тріщину розриває, а далі і, взагалі, пісок з нашого брата робить...

– А як же вам вдалося стільки часу, протидіючи впливу Води, зберігати свою первісну форму?

– Та! Яку там первісну форму! – зітхнув Камінь. – Коли я народився, я був більшим за найбільший будинок в тому містечку, куди ти йдеш! Тобто, народився я разом з братиком моїм Базальтом, яскраво червоним струменем розпеченої лави.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tn.knigapoisk.com/ru/krivenko_volodimir/gran-t-vulkanovich

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купити](#)